

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“s ekspedisjon og forlag Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Appell til Norges katolske ungdom. — Biskop Müller 60 år. — Norges katolske kvinneforbunds landsmøte. — Bibelen i alle katolske hjem. — Ny Kristi-Konge-kirke i Gøteborg. — Herhjemme. — Bøker inngått til redaksjonen.

Appell til Norges katolske ungdom.

Av Lars P. Messel.

I våre dager går Kristi mange fiender sammen til en mer ussel og satanisk kamp mot kristendom og kirke enn noen gang før. Rå og vederstyggelig forhånelse av Vår Herre Jesus Kristus, av våre hellige menn og kvinner og av hele vår geistlighet og ordensstand, djevlesk vold, tortur og massakrering av tusenvis av kristne, brand, vanhelligelse og ødeleggelse av kirker, klostre og katolske høiskoler kjennetegner våre fienders fremgangsmåter. Vi så det nylig i Russland og Mexico. Vi oplever det nu i Spania — nettop nu som vi selv morer og gleder oss.

Også på det åndelige område, i videnskapens navn, forsøker fienden å latterliggjøre den kristne livsanskuelse. Våre motstandere står solidarisk og arbeider intenst og målbevisst på alle fronter. Særlig slippes raseriet løs på vår Kirke, fordi de, om de ikke nettop ser det guddommelige i den, ihvertfall forstår at der er en mektig kristen blokk, og at kristendommens skjebne avhenger av den katolske kirke. Derfor er det dobbelt nedslående blandt vår katolske ungdom å finne likegyldighet overfor vår tro, Kirke og geistlighet.

Når skal våre i troen skilte brødre finne sannheten, når vi selv ikke bryr oss om den? Og hvem skal slå løgnen ihjel, når ikke vi gidder?

Den største og verste fare er ikke våre fienders vold og myrderier på tusenvis av uskyldige og fromme kristne; ei heller den falske videnskap; men vår egen lunkenhet og uvitenhet! Så lenge vi ikke

gidder eller makter å svare våre motstandere, så lenge vil vår Kirke ha liten fremgang. Den religionsundervisning vi fikk i skolen kan ikke strekke til for livet: Etterhvert som vi vokser op, forstår vi mer og mer at vi vet mindre og mindre. Konvertittundervisningen kan heller ikke berøre alle spørsmål som dukker frem. Derfor katolsk ungdom, gutter og jenter, la oss alle slutte oss sammen i studielag og -cirkler og utdype vårt mer eller mindre mangelfulle kjennskap til troen og Kirken! La oss der saklig gjennomgå våre skrifter, brosjyrer, bøker og aviser, og — hvis vi har noe å utsette — komme med forslag, og ikke bare gå omkring med en negativ, usaklig og følgelig usmakelig dom. Hvis ikke vi er helt enige i vår Kirkes lære og Vår Paves rundskrivelser, er feilen å finne hos oss. For vi er ikke ufeilbare. Å tvile på dette er å tvile på Den Hellige Ånds ledelse i vår Kirke. Det er å fornekte at Kristus lever i Kirken: At Kristus lider i Kirken, at Kristus jubler i Kirken.

Derfor, la oss gjøre som forskjellige politiske partier og danne studiecirkler hele landet over under våre læreres, prestenes ledelse. Under organiseringen av dette må vi legfolk arbeide sammen med prestene. Men hvordan det skal gjøres fra begynnelsen av er ikke så lett å si. Kanskje vi alle først trenger en almindelig fortsatt undervisning i kristendom, tilsvarende den i de høiere katolske skoler i utlandet? I andre fag, f. eks. historie trenges det også høilig. Den historien vi lærte i skolen var vel for

de flestes vedkommende protestantisk betont, og hvis vi hadde en kommunistisk anstrøket lærer, blev det jo rent ille.

Neste skritt blir da å organisere disse lagene eller klasser, hvor man kan bli undervist og ta eksamener i forskjellige fag eller avsnitt. I England har man Catholic Evidence Guild, en slags skole hvor legfolket undervises. Disse holder da friluftsmøter og får ikke bare mange tilbake til Kirken, men hverver også utallige proselyter. — Dette passer kanhende ikke for oss enda, og de fleste synes kanskje heller ikke om dette. Men at vi alle som en, vi som ikke føler oss fullt utlærte, og i særlig grad de som har noe å kritisere, — at vi alle skaffer oss mer kunnskap om vår hellige tro, det ikke bare sømmer sig, men er en plikt for hver som vil være katolsk kristen!

Derfor ungdom, la oss vise vår kjære biskop og geistlighet at vi vil arbeide sammen med dem ved nøie å studere vårt livssyn! Der er alt stiftet et katolsk opplysningsbyrå og en Spørsmål og Svar-spalte i «St. Olav».

La oss slutte oss til disse tiltak i flokk!

Du som leser dette, ikke vent til din venn eller venninne skal tenke sig om, men meld dig straks til din sogneprest eller til Katolsk Opplysningsbyrå!

Biskop Müller 60 år.

Når Sveriges apostoliske vikar, mgr. Johannes Erik Müller søndag 14. november fyller 60 år, vil han også fra Norge, hvor han ved sine besøk har fått tallrike venner, motta mange og hjertelige lykønskninger.

Ecce sacerdos magnus — disse ord hvormed Kirkens liturgi hilser biskopene ved deres inntreden i våre gudshus — disse ord gjelder i fullt mon for biskop Müller. Med sin høireiste, kraftige skikkelse, sitt varme, følsomme hjerte, sitt klare blikk for tingenes kjerne og sin utrettelige og opofrende arbeidsiver er mgr. Johannes Erik Müller i sannhet en stor biskop. Hans nesten 15-årige virke i Sverige har da også allerede satt sterke spor. Prestenes antall er øket fra 11 til 27, kirkene fra 5 til 11 — uten å regne med en del mindre kapeller. Diverse nye ordenssamfund er på hans initiativ kommet til Sverige, og St. Birgittas egne døtre har fått to hus i Sverige — et ved Stockholm og et i nærheten av St.

Biskop dr. Johannes Erik Müller.

Birgittas kloster i Vadstena. I full forståelse av pressens store betydning har biskop Müller ivret for at «Credo» kunde bli et religiøst og kulturelt tidsskrift med anseelse i vide kretser og har dessuten skaffet de svenske katolikker et 14-daglig menighetsblad.

Gjennem sitt iherdige og intense arbeide, ved sin sjeldne godhet har biskop Müller vunnet de svenske katolikkens hjerter. Men også utenfor katolikkens rekke har han bl. a. ved sine aktuelle og iderike hyrdebrev vunnet stor respekt og anseelse.

Det er bare et skår i gleden over biskopens virke i Sverige — hans helbred har fått en alvorlig knekk, fordi han aldri har villet skåne sig selv. I sitt hjemland Bayern gjorde han sig allerede bemerket ved sin fabelaktige arbeidskraft, så han efter hvert blev betrodd stadig større oppgaver inntil kardinal Faulhaber bare noen få måneder før bispeutnevningen gjorde den unge domherre til direktør for erkebispedømmets Caritas-Forbund. Med den samme iver og energi har han fortsatt å virke inntil kreftene sviktet for et par år siden. Men man håper nu at biskopen efter sitt siste kurophold i utlandet vil ha gjenvunnet sine krefter, så Sveriges katolikker ennu i mange år kan få beholde sin høitaktede, avholdte og virksomme overhyrde.

Norges katolske kvinneforbunds landsmøte

7. nov. 1937.

«— til kamp for kirke land og hjem med mot og styrke vi går frem».

Mens «reformasjonsjubileet» feires — og uten at rette vedkommende ser det paradoksale i at jubileet står i «allehelgens» tegn — har Norges katolske kvinneforbund holdt sitt landsmøte. Med mer lydhørhet for den liturgiske årstids krav enn det er blitt utvist fra offisielt hold her i landet vakte norske kvinner å møtes den søndag, som kaller med munn og minnende røst på den menneskelige viljes suverenitet, på den gode viljes kraft og evne når den stilles i Guds tjeneste slik som helgenenes liv forbilledlig viser oss det — møter til styrke og befestelse av de tråder, som udelt og ubrutt knytter nutid og fortid sammen:

«Norvegia Catholica, vår fortids stemme gjaller.

Sankt Olav, Halvard, Sunniva, på Norges nutid kaller, og Eystein, Torfinn minner om

å verge Norges helligdom —

Norvegia Catholica på Norges nutid kaller».

Og kallelsen var blitt fulgt — enkeltvis og i flokk og følge kom delegerte fra de forskjellige ledd landet over for sammen med vår overhyrde, alle de i Oslo værende geistlige samt representanter for St. Joseph-, St. Elisabeth-, St. Dominikus- og St. Antoniusøstrenes organisasjoner å manifestere katolsk tro, katolsk livsanskuelse og katolsk optimisme. I våre dager, så pessimistisk og trostesløs innstillet, er det kan hende mer enn noensinne for påkrevet å pointere på peters plass, ifølge apostlens ord uadskillelig knyttet til troen og kjærligheten — og det var netop de lyse forhåpninger, den glade tro og tillit, som inspirerte dette landsmøte. «Se dagen gryr, vår fylking sterk —» ordene fra vår deilige pilgrimssang «Norvegia Catholica» lød ikke alene som innledning til møtet men tonet som den bærende grunnakkord under hele samværet. Men før vi går over til å skildre dette vil vi atter denne gang — som ved forrige landsmøte — yde de damer, som i måneder i forveien med omtenkksomhet og kjærlig tålmodighet har forberedt alt, vår skyldige honnør. Også i år bør frk. Sigrid Halle ha en spesiell hyldelse for sin utrettelighet og sitt uopslitelige humør som ingen anstrengelser synes å kunne få bukt med, men formannen fru Anna Bonnevie og de øvrige styremedlemmer har også utrettet et stort og slitsomt arbeid. Alt var gjennemtent og alle tanker satt ut i handling — derfor hadde vi også en trygg fornemmelse av at alt var i orden da vi inntok våre plasser i Foreningslokalet, hvad der med en gang gav en god og glad stemning.

Men — Norges katolske kvinneforbunds landsmøte er meget mer enn et enkelt «møte» i ordets snevreste forstand — det er et samvær i ekte katolsk ånd, som innledes i Kirken ved Herrens bord, fortsetter i Foreningslokalet med drøftelse av våre spirituelle og intellektuelle fellesinteresser og avsluttes med en fest, hvor de materielle goder også kommer til sin rett —: «vi takker dig, himmelske Far, ved Jesus Kristus, din elskede sønn, vår herre og frelser, for alle dine gaver og velsignelser!»

Landsmøtet innledes.

Selve landsmøtet blev avholdt søndag 7. november, men

som vanlig blev det innledet allerede dagen før med messe i St. Dominikuskirken, hvor de tilstedeværende av landsmøtet deltagere opfret den hellige kommunion for et godt og vel-signelsesrikt resultat. Etterpå hadde dominikanerinnene arrangert en hyggelig frokost på St. Katharinahjemmet og om kvelden avholdtes rådmøte.

Søndag morgen var St. Olavskirken fylt til trengsel. Messen celebrerter av sogneprest mgr. Irgens, som frembar det hellige messeoffer i forbundets mening og holdt en kort preken over Kristi ord: «høsten er vel stor men arbeiderne få», idet han fremholdt at disse ord ikke alene gjaldt misjonsvirksomhet men alle former for katolsk aksjon slik som den Hl. Fader har utstukket linjene for den, ikke minst innenfor våre egne rekker og overfor kvinnenes opgaver. Det ligger i selve den kvinnelige natur å ha mer utviklet sosial interesse enn tilfellet er for de fleste menns vedkommende, og det er derfor kvinners plikt å slutte sig sammen innenfor rammene av de eksisterende kirkelige organisasjoner og arbeide såvel innad i sine hjem som utad i direkte katolsk aksjon for Guds rikes vekst blant menneskene. Dette blev uttrykkelig betonet av pave Pius XI ved kardinalsekretær Gasparri og når «Roma har talt» er saken avgjort som den hl. Augustin sa. Vi må huske hvad pave Pius XI i sin tid fremhevet i en tale til franske prestestudenter at det ikke var nok å høre paven når han tråtte frem som ufeilbar lærer — noe som kun skjedde overmåte sjelden — man måtte følge og adlyde ham også i hans ordinære ledelse av Kirken. Altså er det alle katolske kvinners plikt å slutte op om det katolske kvinneforbund».

Felleskommunionen av samtlige kvinnekongregasjoner og foreninger hadde funnet sjelden stor tilslutning og den av pave Pius XI forfattede bønn til bruk for det internasjonale kvinneforbund klang til sist sterkt og vektig fra alles leber.

Etter gudstjenesten var det fellesfrokost i Wergelandsveien 5's restaurant, hvor damene i de hyggelige omgivelser fikk anledning til å hilse på hverandre. Blandt de tilstedeværende bemerkedes forbundets stifter og æresmedlem fru Anna Backer fra Fredrikstad, fru Sigrid Undset, frk. Sigrid Øde, fru Eugenie Geelmeuyden Winther, lektor frk. Antonie Tiberg, frk. Marie Knudtzon, frk. Sigrid Boe, lektor frk. Ellen Fåberg m.fl. Men man turde jo ikke gi sig for god tid, så all videre samtale blev utsatt til om kvelden og man dro i flokk og følge til St. Olavskirken, hvor der var pontifikal-messe ved hs. hoiærverdighet biskopen, assistert av sognepresten, pastorene Maesch og Wijn og med pastor Bergwitz som ceremonimester. Sognepresten preket over helgenes betydning, idet han fremhevet hvorledes såvel Beda den ærverdige for 1200 år siden som St. Bernhard 400 år efter hadde talt om den store hvite skare for Herrens trone, som Johannes priser i Apenbaringsens bok. Denne skare er jo i alle århundrene siden stadig blitt øket og vi selv tør jo håpe også engang å få vår plass blant den. Allehelgens søndag skal minne oss om denne plass og styrke vår tro på vår evige bestemmelse, på vårt himmelske fedreland. Vi trenger å ha et slikt håp, et slikt mål i denne ofte så vanskelige tiiværelse. Helgenene innprenter oss sannheten i ordene: «Jeg kan alt i ham som gjør mig sterk —» og dette bør vi huske når vi

fristes til mismot og opgitthet. Det evige liv tar sin begynnelse med vårt liv her, ti religion er i første rekke handling og holdning.

Efter ponfikalmissen meddelte biskopen den pavelege velsignelse og gudstjenesten blev avsluttet med «Store Gud, vi lover dig —»

Landsmøtets forløp.

Efter en kortere forfriskningspause tok så selve landsmøtet sin begynnelse i Foreningslokalet, Akersveien 5. Festlig pyntet med mange lys og blomster og forbundets vakre fane opplattet ved styrebordet ventet det oss — ved hver enkelt delegerts plass lå en konvolutt med beretning, program, blokknote o.s.v. Ved styrebordet såes formannen, fru Anna Bonnevie samt — med undtagelse av fru konsul Vedel Berum, som p. t. opholder sig i Danmark — det øvrige styre nemlig frk. Sigrid Boe, viceformann, Angela Endresen, protokf.sekr., Marie Müller, kasserer, Ragnhild Foss, varamann, fru Irene Elieson, varamann, fru Ingrid Solberg, varamann, frk. Sigrid Halle, revisor og varamann.

På første rekke i salen bemerket man biskopen og alle her i byen værende prester. Ennvidere var priorinnene for de herværende søsterkongregasjoner og flere søstre til stede.

Efter avsyngelsen av Norvegia Catholica ønsket fru Bonnevie alle hjertelig velkommen, idet hun samtidig dypt beklaget at representantene for det svenske og danske forbund hadde måttet sende avbud. Navnlig var hoffdame fru Utke Ramsings fråvær et følelig savn når man husket hennes store innsats ved forrige landsmøte. Det var iøvrig en stor glede å se det gode fremmøte til dette landsmøte, men gleden var sterkt vemodsbetonet da forbundet siden sist hadde mistet sin dyktige og avholdte formann frk. Kristine Heggen, som var avgått ved døden. Hun var en ualmindelig interessert og arbeidsglad støtte for forbundet med sin enestående evne til å samle og opflamme alle hun kom i berøring med. Hun var den ideelle formann hvis død betyr et stort tap og et følelig savn — fred over hennes minne! Den varmtfølte og gripende tale blev påhørt stående av hele forsamlingen.

Før de egentlige forhandlinger begynte opleste fru Bonnevie under tilhørernes lydhøre oppmerksomhet følgende brillante og instruktive

Orientering,

Det er påstått, så absurd et enn kan høres ut — at N.K. K.F. skal være en kvinnesaksforening.

Med andre ord: at vårt arbeidsprogram skulde ligge nær op til de i 80-årene såkalte kvinnesakskvinnens arbeide.

En slik påstand bunder jo i den aller største uvitenhet om forbundets idé og formål.

Det er beklagelig at vi har så liten anledning til opplysningsarbeide, men det er nesten like beklagelig å måtte erkjenne at der finnes kvinner som ikke føler trang til å revidere sine begreper, selv om de uten tvil har hørt og lest at katolsk aksjon er vår alfa og omega!

Jeg har selvfølgelig ikke her anledning til å gå nærmere inn på spørsmålet kvinnesakskvinner, men jeg vil kun minne om at det var disse kvinner som optok arbeidet for å skaffe oss våre sociale og politiske rettigheter — og at det er oss idag som nyter godt av den kamp de førte for å skaffe kvinnene sine menneskerettigheter, bl.a. den å arbeide

for samfundet på like fot med mannen — ikke mot ham!

Rettigheter forplikter — og vi i N. K. K. F., vil om det skulde bli nødvendig, kjempe for å beholde de rettigheter vi har fått — ikke for egoistiske formål, og heller ikke på bekostning av vår kvinnelighet — tvert imot — vi vil verne om våre særpregede kvinnelige egenskaper i full forståelse av at kvinnelig tankegang, innsikt og følelse er egenskaper som er av den aller største betydning i samarbeidet, til beste for kirken, hjemmene og samfundet. Når den hl. Fader, Pave Pius XI, har kalt kvinnene til samling i et verdensforbund, er det fordi Paven har hatt et våkent øie for tidens krav og for den store innsats kvinnene har gjort i flere land gjennom sine sammenslutninger, men som tildels dirigeres av protestanter, og som kan ha poster på sitt program som ingen katolsk kvinne kan anerkjenne. Når dertil kom, at mannens arbeide i kristelig og social retning ikke hadde ført til noe tilfredsstillende resultat, var det ganske naturlig at Paven henvendte sig til de katolske kvinner med anmodning til dem som overbeviste kristne kvinner å opta i samarbeide og fellesaksjon det kristelige og sociale arbeide efter katolske ideer og efter helt ut katolske prinsipper. Vi er gått inn for legmannsapolatet, hvis første programpost er å motarbeide gudløsheten som idag mere enn noe annet onde griper om sig og ødelegger menneskeheten — kristelig og socialt. Det må være alle kvinners opgave i våre dager å arbeide for å kristne verden. — Men skal våre opgaver lykkes — også den å forsvare vår kirke — må vi ærlig arbeide på vår egen religiøse utdanning, — vi må dyktiggjøre oss for de opgaver vi går inn for i full forståelse av Kristi ord: «Uten mig kan I intet gjøre».

Efter siste kongress i Haag uttalte hs. hl. Paven sin tilfredshet med at Unionen har forstått det som i virkeligheten er katolsk aksjon, nemlig: legfolkets deltagelse i geistlighetens arbeide til forsvar for de religiøse og moralske prinsipper — og for å kunne bygge op og bevare et katolsk liv i familie og samfund.

Vår internasjonale union som står under Pavens særlige beskyttelse, teller idag efter ca. 15 års arbeide — ca. 30 millioner medlemmer fordelt omtrent over hele verden. Vi mottar våre direktiver fra Rom — og ifølge disse har de store utenlandske tilsluttede ligaer, foruten det direkte kristelige arbeide de har organisert — også optatt det sociale arbeide på bred basis. Vi har i disse dager fått meddelelse om at der skal opprettes skoler hvorfra der skal utdannes katolske assistenter til sosialt arbeide, som skal svare til våre store pavers appell. Og det vil uten tvil vise sig at vel utdannede katolske kvinner til sosialt arbeide vil være et uvurderlig middel i katolsk aksjon. Vi norske katolske kvinner, uten midler til å føre våre opgaver ut i livet, må arbeide på lang sikt for å få fullført et sosialt arbeide. Spørsmålet blir da: Skal vi gå inn for det sociale arbeide som igangsettes av stat og kommune? Jeg svarer ja! Vi må ikke isolere oss eller innkapsle oss i oss selv, og mene at vi er oss selv nok. Vi må stå i kontakt med livet for å kunne ta standpunkt til tidens krav. Vi trenger samfundet og samfundet trenger oss. Og som norske borgere bør den kvinne som har evner og utdanning nok, når der gis henne anledning, delta i det offentlige arbeide, men med den forutsetning — selvfølgelig — at arbeidet er helt forenelig med katolsk praksis, hvilket man må rådføre sig med en geistlig om og bøie sig for hans avgjørelse.

Jeg har anbefalt å gå inn for sosialt arbeide utenfor vår egen krets — men i ennu større grad advarer jeg mot og ber så inderlig jeg kan, i tilslutning til Pavens direktiver, at ingen katolsk kvinne må gå inn som medlem av et forbund hvis formål man på forhånd ikke kjenner som helt og fullt forsvarlig for katolikker. Jeg skal nevne et forbund som vi idag må ta avstand fra.

Alle vet vel at vi har et internasjonalt fredsforbund. Selve ordet vekker tillid og synes å gi håp om hjelp for den lidende verden — og så er det med gru jeg må meddele, at å bringe forståelse av hvorfor N. K. K. F. er eksistensberet av revisor. 9) Eventuelt.

Ifjor utsendte det nederlandske Episcopat følgende anmodning til kvinnene:

«Vær på vakt mot de neutrale fredsbevegelser, som først og fremst henvender sig til kvinnene uten hensyn til tros-samfund.

En katolsk kvinne er ikke der hun bør være når hun finner sig innenfor en bevegelse som også levner plass for kommunister».

I sosialistbladet Le Travail, Genève, kunde man lese: I ungdomskongressen for fred avholdt i Genève, deltok ingen katolsk organisasjon. (Selvfølgelig på grunn av dens kommunistiske karakter).

Ved fredsmøtet i Bryssel, var heller ikke noe katolsk forbund representert, til tross for direkte invitasjon fra Kvinne-ligaens president.

Ved navneprop fikk «folkefrontens» delegasjon fra Spania størst bifall.

En protestantisk fransk prest henledet oppmerksomheten på at man i sin midte hadde den ære å ha den spanske delegerte La Passionaria, hvorefter en storm av bifall brøt løs.

I et referat etter Kominterns 7de kongress fremgår det i all tydelighet — at alt som er oppe i tiden, selv forsvaret for freden — skal nyttiggjøres av kommunistene — i revolusjonens interesse. Og det er på denne måte kommunistene mener å seire.

Vi har også her hjemme en avdeling av det internasjonale fredsforbund, som har vært meget omstridt på grunn av sin innstilling — og jeg kan nevne, at p. gr. a. Fredsforbundet innstilling har en av Norges største kvinneorganisasjoner nektet å la sig opta i avdelingen her i landet.

Det gjelder jo å forebygge faren for å kunne motarbeide den. Jeg har derfor funnet det nødvendig å gå så pass inn på saken, da den er av stor betydning for vårt arbeide.

Vi skal — og vi må — i ly av kirkens bud, arbeide for freden. Og skulde allikevel håpløsheten trenge inn på oss, må vi ty til vårt store åndelige våpen — bønnen. Når ca. 30 millioner kvinner kalles til bønn på samme dag og for samme formål — i fellesskap anroper Gud om hjelp — må vi ha lov til å tro at vi blir bønnhørte — men kanskje ikke nettop på den måten vi hadde tenkt oss.

Hvis noen av de tilstedeværende damer ikke har hatt interesse av eller kjennskap til N.K.K.F.s oppgave, så vil jeg til dem få lov å si: Jeg vilde være overordentlig glad hvis jeg med min korte og ufullstendige orientering har formådd å bringe forståelse av hvorfor N. K. K. F. er eksistens berettiget.

Og hvorfor vi er optatt i den internasjonale katolske kvinneunion. Og jeg vil si til alle norske katolske kvinner:

Avtjen din verneplikt ved å gå inn for katolsk aksjon!

*

Orienteringen blev mottatt med velfortjent og langvarig applaus hvorefter man gikk over til dagsordenen som hadde følgende programposter:

1) Navneprop. 2) Beretning om forbundets arbeide fra landsmøtet 1934—1937. 3) Regnskap. 4) Forslag til forandring av vedtektenes § 1 og 8. 5) Forbundets økonomi. 6) Leddenes representanter fremlegger sine beretninger fra det lokale arbeide. 7) Valg av styre og varamenn. 8) Valg av revisor. 9) Eventuelt.

Som man ser, en ikke helt liten dagsorden å komme igjenem. Men fru Bonnevis greie, elskverdige og dog bestemte ledelse av møtet bragte dette tross en til tider nokså vidt-svevende diskusjon, dog tilende innenfor en rimelig tid.

Forhandlingene.

Efter at navneprop hadde konstatert at alle ledd var representert, oplest fru Bonnevis beretningen.

Forbundet har 32 enkeltmedlemmer, 14 tilsluttede ledd, 5 livsvarige medlemmer, 1 æresmedlem.

Efter siste landsmøte er 1 enkeltmedlem utmeldt. Innmeldt er 6 nye enkeltmedlemmer og 3 tilsluttede ledd. De nye tilsluttede ledd er: St. Birgittaforeningen i St. Halvard menighet, Oslo, St. Elisabethforeningen, Drammen og St. Sunnivalaget, Kr.sand S.

Styret har i den forløpne periode hatt 9 moter. Vi har utsendt 743 brev og mottatt 127 brev. De fleste av Unionens sirkulærer er i oversettelse inntatt i St. Olav, — eller tilstillet medlemmene direkte. Fra Unionens sekretariat har styret mottatt flere sporreskjemaer og meddelelser om de forberedende moter som er holdt i Bryssel i anledning av kongressen som skal holdes i Rom i 1938.

De resolusjoner som blev vedtatt på landsmøtet i 1934 har styret viet sin største interesse med følgende resultat:

Ad utdannelsefondet for katolsk ungdom. (Res. 1). For dette tiltak har innsamlingskomiteen utført et stort og opofrende arbeide, den har siden siste landsmøte skaffet fondet kr. 1571,95. Fru Anna Backers verdifulle gave, — et gullarmbånd — innbragte ved utlodning kr. 528,—, iflg. fruens ønske blev kr. 25,— tilstillet bladet St. Olav og kr. 503,— gikk inn i Utdannelsefondets kasse, så når dette skrives er den samlede kapital kr. 4 027.06.

Vi må være oppmerksom på at denne sum er innsamlet i småbeløp for å kunne forstå litt av det arbeide som er utført for å nå et så godt resultat. Når innsamlingen passerer de første kr. 10,000,—, vil utdelingen av rentene begynne. Styret minner om at det ikke er som enkelte mener at kun Oslo's kat. ungdom som skal nyte godt av fondets midler. All katolsk ungdom, piker som gutter, uansett om de bor i Syd- eller Nord-Norge har samme rett til å komme i betraktning ved en eventuell utdeling av fondets renter. Det er altså ingen lokalsak, men en landssak, som varmhjerdede kvinner arbeider for i full forståelse av at katolsk ungdom som trenger en liten hjelp til livets start bør få den, og jeg tilføyer: Vær med og hjelp vår ungdom moralsk og pekuniært. La det gå inn som ledd i N. K. K. F.'s arbeide for katolsk aksjon.

Ad Kinosaken. (Res. 2). Komiteen har hatt sin oppmerksomhet henvendt på saken, men har ikke funnet å kunne foreta noe med hensyn til de opførte films. Takket være den

katolske geistlighets aksjon i Amerika for ca. 3 år siden og den kamp den førte for å komme umoralsk films til livs, er det meddelt mig at det er en merkbar forandring til det bedre hvad i allfall filmmanuskripter angår.

Ad Studiecirkler (Res. 3) blev oprettet. Der meldte sig så mange deltagere at vi måtte danne 2 partier. Mgr. Irgens har ledet den ene med religiøse og sociale emner. Père Bech- aux og pastor dr. Gorissen det annet med religiøse emner.

Ad Skandinavisk samarbeide. (Res. 4). Som medarbeider i Skandinavisk Medlemsblad har vi ved vår redaktør tilstillet bladet 8 artikler og skaffet det 80 abonnenter. Bladet fikk også sin plass på den katolske verdenspresse-utstilling i Rom ifjor. Hs. hl. Paven hadde overdratt vår internasjonale union en sal, hvor den kvinnelige katolske verdenspresse blev arangement med St. Olavs Forbunds lokalledd holdt stor- de har vi deltatt i andre lands landsmøter.

Vi har oprettet franske og engelske sprogkurser i sosialt oiemed. Kursene begynte i januar i år med 8 elever. Do- minikanerinnene har ydet oss sin store hjelp ved å overta undervisningen gratis.

Foredrag.

Frøken Ragnhild Foss har holdt et foredrag med lysbille- der om: En reise i orienten. I forbindelse hermed hadde vi en pakkeauksjon, som innbragte oss kr. 101.85. I et felles- arrangement med St. Olavs Forbunds lokalledd holdt stor- tingsmann Wright foredrag om «Sociale problemer».

Til Norsk Katolsk Ungdomsvern for kvinner har vi ydet et beskjedent beløp — kr. 30 — til hjelp for en av dens pro- tegéer:

Vår innsamling til spanske barn var — tatt våre forhold i betraktning — ganske vellykket. Beløpet, kr. 975,— er kvit- tert for i St. Olav og oversendt innsamlingskomiteen i Paris, hvorfra kvittering foreligger.

Efter anmodning fra den internasjonale Union tilsendte vi et oprop til våre katolske kvinner om å delta i den bønne- aksjon som Unionen organiserte den 24. og 25. oktober ifjor. Det gode resultat herav skyldes utvilsomt hs. høiærv. bisko- pen som med sine vektige ord i en artikkel i St. Olav inn- trengende henstillet til alle å delta i denne aksjon. På an- modning fra Unionen hadde styret den glede å kunne med- dele denne iflg. underretning fra våre tilsluttede ledd, at del- tagelsen hadde vært meget tilfredsstillende.

Beretningen blev avsluttet med en hjertelig takk til N.K. K.F.s åndelige rådgiver pater Lutz, O. P., hvorpå kassereren frk. Marie Müller opleste regnskapet, revidert av frk. Sigrid Halle. Det blev gitt decharge ved akklamasjon.

De delegerte fra de forskjellige ledd opleste så sine refe- rater av det arbeid som var utrettet siden siste landsmøte. Det var beundringsværdig megen opofrende innsats og sjelden intens arbeidsvilje som disse beretninger bar bud om — og fru Bonnevie hadde alle med sig da hun takket for de inte- ressante rapporter og navnlig understreket betydningsfullhe- ten av det tiltak som var gjort i to av leddene: å skaffe hjelp til hjem hvor husmørene var syk. Takken blev ytterligere forsterket av fru Backer, som var imponert av fremgan- gen i arbeidets art og mangesindighet siden hun 13 år tilbake i tiden stiftet forbundet og de beskjedne rapporter fore- lå på de første landsmøter.

Uten større diskusjon vedtok man å forandre lovenes § 1 om forbundets navn til «Norges katolske kvinneforbund»

med bibehold av initialene N.K.K.F. En lignende forand- ring var allerede foretatt både i Sverige og Danmark.

Derimot vakte forandringen av lovenes § 8 om enkeltmed- lemmer og livsvarige medlemmers stemmerett på landsmø- tet en del røre og en stund gikk diskusjonens bølger høit med fru konsul Backer som primus motor. Efter hennes forslag blev følgende lovendring vedtatt: «Livsvarige og enkeltmed- lemmer kan danne grupper som kan representeres på lands- møtet med stemmerett for fra 10—19 enkeltmedlemmer = 1 delegert, 20—40 enkeltmedlemmer = 2 delegerte».

Da forbundets kasse er bundskrapet foreslo formannen for- søkt en «kroneinnsamling» slik at alle leddene i løpet av et år skaffet 1 kr. pr. medlem, hvilket blev enstemmig og med glede vedtatt.

Som møtet utviklet sig og som sakenes stilling i det hele tatt er var det gitt at forbundets representative, avholdte og dyktige formann burde bli stående, så tross fru Bonne- vies bestemte ønske om at valget måtte bli skriftlig og andre navner bragt i forslag druknet hennes ord i alminne- lig og øredøvende hyldest og hun blev gjenvalgt med akkla- masjon. Til I. og II. viceformann valgtes på samme måte frk. Ragnhild Foss og fru Eugenia Winther — utenlandsk korresponderende sekretær blev frk. Rackel Hellum og redaktør for bladet: frk. Ellen Faaberg. Alminnelig beklagelse vakte det at frk. Marie Müller av helbredshensyn mente å måtte tre tilbake som kasserer — i hennes sted valgtes frk. Kjellerød-Hansen, mens frk. Müller innvilget i å overta revisjonen. Ennvidere kom fru Käthe Thielemann inn i styret samt gjenvalgtes som varamenn: fruene Solberg, Elieson og frk. Halle. Som avslutning på disse valg holdt frk. Marie Müller, som har vært i styret like siden forbundet blev dannet en vakker liten tale hvori hun takket for godt samarbeid og den tillit som var vist henne og bad om at denne måtte bli overført på hennes efterfølger, frk. Kjellerød-Hansen.

Fra sognepresten i Bergen mgr. Snoeys overbragte frk. El- len Faaberg en hjertelig innbydelse til å avholde neste landsmøte i Bergen. Med takk blev denne innby- delse mottatt.

Til den store kongress av Union Internationale des Liges Catholiques Féminines, som i 1938 skal avholdes i Rom ved- tok man om mulig å sende en delegert som man helst så blev formannen. Endelig blev det medelt at alle ting av in- teresse, brosjyrer o.l. fremdeles vil enten i utdrag eller in ex tenso bli offentliggjort i «St. Olav».

Dermed var forhandlingene slutt, hvorpå hs. høiærværdig- het biskopen holdt en manende tale til kvinnene om å være sig sitt kall og sitt ansvar bevisst. Vår tids sjelelige nød bunner ikke på langt nær så meget i de sociale og materi- elle forhold som i den fornektelse av alle høiere idealer som nu brer sig overalt takket være den organiserte gudløshet. Men derfor må også alle kristne slutte op om sine organis- sjoner og opta en kamp i kjærlighetens navn for å bringe lys og lykke inn i menneskelivets kår. Kun Guds rike kan en- delig og varig forbedre også de sociale og materielle leve- vilkår — kun når Kristi kjærlighet inspirerer oss, vinner vi mennesker på den rette måte og kan hjelpe hverandre ut fra de rette forutsetninger. Vi skal være alles tjenerer — men da må vi også være hverandres medhjelpere. I kvinne- forbundet har vi en organisasjon som kaller alle katolske kvinner til samarbeid for Guds rike — slutt op om det og

dets styre og virke i dets ånd utad som innad. Da biskopen ifjor i København møtte propagandaens sekretær, erkebiskop Costantini, meddelte denne at den Hl. Fader med stor interesse hadde hørt om landsmøtet i 1934, samt bemyndiget biskopen til å meddele kvinneforbundets medlemmer pavens faderlige velsignelse. I det alle knelte, meddelte hs. høierverdighet oss den, hvorpå styret fikk sin hjertelige og takknømlige hyldest og møtet blev hevet.

Aftenandakten.

Kl. 7 fant en kort andakt sted i St. Olavs kirke, hvor forbundets høitkattede åndelige rådgiver pater Lutz, O.P., holdt et foredrag om «Kvinnen og den hellige ild», som var preget av den lærde dominikaners dype tanker og klare fremstilling.

Pateren talte om den ild av kjærlighet som Kristus hadde tendt på jorden og som skulde voktes og utbredes av alle kristne. Og særlig tilkom denne oppgave kvinnene, idet de med sitt pedagogiske geni var en uundværlig faktor i Kirkens liv. Kvinnene virker opdragende og høinende både i hjemmet og samfundslivet. Med sitt usvikelig sikre morsinstinkt forstår hun mangen gang bedre enn den mest lærde teolog å gi det rette svar på de mange vanskelige spørsmål som barn og ungdom ofte stiller. Og med sin evne til sympati og medfølelse er hun egnet til å fremme de dypeste og beste menneskelige egenskaper. Ennvidere fremhevet pateren den betydning kvinnens fromhetsevne har i vårt menighetsliv. Det gis ganske visst også menn med ekte kristen fromhet, men i den heenseende veier dog kvinnens innsats mest. Rundt om i verden vil man alltid kunne finne kvinner som daglig går til kommunionen eller forretter sin andakt i en stille stund. Kvinner ber meget — og bønnen er kanskje den sterkeste makt i Kristi rike. Som sitt store forbillede Maria kan kvinnene den kunst å bevare tingene i sitt hjerte og overveie dem der. Av henne opdras barna til å lære å be og føres derved inn til det kristne livs kjerne.

Det vektige foredrag gav mange tanker, og vi kan glede alle som hørte det — og forøvrig også de som gikk glipp av denne berikelse — med at det vil bli utarbeidet som manuskript av pateren selv og bli offentliggjort i kvinneforbundets skandinaviske medlemsblad.

Efter andakten blev den sakramentale velsignelse meddelt. «Vi elsker vår Kirke —» blev avsunget med glød og begeistring.

Aftenfesten.

Og så fant den innholdsrike dag en verdig avslutning i en stilfull og meget vellykket aftenfest med souper i Wergelandsveien 5, hvis vakre selskapslokaler dannet en hyggelig ramme om festens fra første øieblikk lyse og muntre stemning, hvortil også bidrog en eksellent toastmaster i fru Eugenie Winthers skikkelse. Ikke mindre enn 84 deltagere hadde tegnet sig og komiteen har sikkert hatt et stort arbeid med plaseringen, hvis delikate problemer imidlertid var løst til alles tilfredshet. Bordene var dekorert med hvite og gule høstblomster og masser av lys, og gjestene gjorde all ære på den utmerkede restaurants anerkjente gode kjøkken. Midt for det kam-formede bord presiderede hans høierverdighet biskopen med fru Bonnevie på sin ene side og æresmedlemmet, fru konsul Backer på sin annen. Forøvrig var forbundets rådgiver pater Lutz og de tre herværende sogneprester, mgr. Irgens, pater Notenboom og

pater Rommelse samt dominikanernes prior pater Vanneufville tilstede. Selvfølgelig blev der holdt en rekke taler, mestertlig introdusert med slagferdige små vers av toastmasteren, Fru Bonnevie la for med en hjertelig tale for geistligheten, særlig rettet til biskop Mangers for hans faderlige forståelse og velvilje, til mgr. Irgens for hans ledelse av studiekretsene — en takk som de delegerte fra Hamar og Arendal blev opfordret til også å bringe de to sogneprester der: pèrè Béchaux og dr. G. Gorissen, som hadde ledet de to andre studiekretser — og for hans imotekommenhet som redaktor av «St. Olav» og til pater Lutz for hans åndelige støtte og for det vidunderlige foredrag han hadde holdt om eftermiddagen. Men alle våre prester vilde hun takke for alt det uselviske arbeid de utførte for vårt åndelige ve og vel.

Der blev dernest oplest følgende telegram: «Danmarks katolske kvinneforbund sender hilsener, og ønsker Guds velsignelse og fremgang for det norske søsterforbund! Ramsing.» samt et

telegram fra Paven:

«Saint Père agréant filial hommage femmes catholiques. envoie presidente, mambres encouragement travaux benediction implorée. Cardinal Pacelli». — Den Hl. Fader har med glede mottatt katolske kvinners datterlige hyldest og sender formann og medlemmer som ansproing i arbeidet den utbedte velsignelse. Kardinal Pacelli».

Ennvidere blev følgende skjønne brev oplest, som gir et klart bilde av våre trossfellers levevilkår på de mindre steder:

† L. v. J. Kr.

Haugesund 2/11—37.

N. K. K. F.'s landsmote, Oslo.

Ærede president.

Må det være mig tillatt som katolsk kvinne og husmor, med noen linjer å hilse landsmøtet og ønske lykke til med arbeid og fest i anledningen. Her vest i «nybrottslandet» for den katolske tro, er vi ikke ennu kommet så langt at vi er aktive medlemmer i Norske Katolske Kvinners Forbund. Foreløbig har vi mer enn nok med å holde menigheten sammen. — Ofte er det med lengsel man leser om de mange virksomheter ved menighetene i de større byer, det er like som man føler sig så i en avkrok hvor alt er smått, hvor det kort sagt er bare slit. — Så lite betydning som det vel må ha, vil jeg dog tillate mig å hilse mine trossfeller blandt kvinnene, hilse her vest fra «den mørke kyststripe» og be om at Norske kvinners katolske forbund vil tenke også på oss som strir blandt et sneversynt folk hvor fordommene er sterke og strie. — Våre barn får allerede ved første skoleklasse føle at de ikke er «protestantiske», og det som følger derav, er ikke alltid greit å bote på for mor eller far. — Så vokser de op, blir ynglinger og får desto større motgang. Vi mødre må da kjempe med våre ungdommer for å holde troens glød vedlike, og skjerme dem mot tidens strøm. Sandelig, hvor den unge mann eller den unge kvinne skal vokse op alene, katolsk ungdom blandt den store skare moderne protestanter — der har mor en vanskelig sak å gjennomføre. — Derfor — tenk på oss av og til — og kunde der gjøres noe til lettelse for de små menigheters ofte traurige tilstand, så tror jeg ikke det skulde være vanskelig å få flere medlemmer for forbundet, selv om det ikke blev foreningsavdelinger, men bare enkeltmedlemmer. Idet jeg gjentar min hilsen, vil jeg slutte med å ønske fremgang for forbundets arbeide.

Ærbødigst: Andrea Brandt Hanssen.

Det er selvsagt at brevet gjorde et dypt inntrykk. Derefter talte frk. Ragnhild Foss for fru Backer — frk. Boe, Arendal, for de delegerte og fru Backer for styret og særlig for formannen. Inn imellem blev det avsunget to sanger av frk. Tiber og frk. Faaberg, som begge gjorde stor og for-tjent lykke.

Som siste taler hadde hs. høiærverdighet biskopen ordet, idet han først takket på geistlighetens vegner for den på-skjønnelse av prestenes store og uegennyttige arbeid som formannens tale hadde båret bud. Dernest nevnte han den tilfredshet som han følte med dette landsmøtes forløp og den glede som de forskjellige tiltak fra forbundets side hadde bragt ham likesom det fylte ham med tro og tillit til frem-tidens virke å høre den beredvillige ånd hvormed forbundet stillet sig til tjenste for prestenes gjerning i menighetene.

Til sist takket mgr. Irgens for maten, idet han samtidig nyttet høvet til å berømme studiekretsene for deres ivrige og interesserte arbeid og nevnte kardinal Gasparris ord: «I over 1900 år har mennene regjert verden, og det er gått elendig — nu må vi se hvad kvinnene kan utrette». At disse ord blev hilst med jubel sier sig selv, og i den beste stemning toget man inn i salongene, hvor kaffen blev servert og man siden ut på kvelden underholdtes med herlig sang av fru Karen Sundt, akkompagnert av frk. Bergliot Kjelstrup med finhet og forståelse, samt kunstnerisk oplesning av frk. Ragnhild Carelius, som selvfølgelig vakte vill jubel og ikke fikk lov å slippe fri før ekstranumre var gitt — og neppe nok da.

Så slo oppbruddets time — styret med fru Bonnevie i spisen, fikk en skyllregn av takk og pris og ære over sig på alle norske målfører så å si. Vi kom jo fra alle kanter — vi dro tilbake igjen, men beriket med en viden, et håp, en tro:

Norvegia Catholica — vi vil, vi kan, vi evner!

Bibelen i alle katolske hjem.

Innsamlingsliste.

Fra en lykkelig konvertitt som i denne tid hvor våre i troen fraskilte brødre jubilerer for reformasjonens innførelse i Norge, takker vår hl. Kirke for at den og den alene har samlet og bevart for oss den hl. Skrift uforfalsket gjennom alle vanskeligheter kr. 100,—
S. U. » 100.—
T., Tønsberg » 30.—
Tidligere innkommet » 605,10

Ialt kr. 835,10

riusk Konserten
(Se annonsen 2. omslagsside.)

Ny Kristi-Konge-kirke i Gøteborg.

Kristi-Kongesøndagen nedla sogneprest F. K r i j n i Gøteborg grunnstenen til byens nye katolske kirke. I neste nummer av «St. Olav» skal vi efter Gøteborg-bladene bringe et nærmere referat av den høitidelige handling.

Bøker inngått til redaksjonen:

P. F. STEENSBALLE:

Marjorie Hills: «Bo alene og trives».

FABRITIUS & SØNNER:

Sacha Sissener: «Roma midt imot».

ASCHEHOUG & CO:

Einar Edwin: «Da boken om Jesus blev til».

Gösta af Giejrstam: «Ongene og vi to i Storevik».

Andreas Markusson: «Han som kjempet med mørket».

GYLDENDAL NORSK FORLAG:

Axel L. Wenner-Gren: «Et ord til alle».

J. L. Mowinckel jr.: «Publikums psykologi».

Herhjemme.

Stabekk. Torsdag den 4. nov. hadde Stabekk ledd av St. Olavs Forbund foredrag over emnet: «Jesu sanne billede vist på Turins likklæde», ved vår sogneprest pater Rommelse. Et mere fengslende foredrag er kanskje aldri blitt holdt på Stabekk. De tilstedeværende var helt grepne ved synet av det ekte fotografi av vår korsfestede Frelser, slik som fotografen selv blev grepet, da han i 1898 efter nesten 1900 år frembragte på en fotografisk plate likklædets skjulte skatt. Likklædet blev i keiser Konstantins dager bragt til Konstantinopel, senere fantes det i Frankrike, Belgien og til slutt i Turin, hvor det er blitt opbevart siden 1578. I de senere århundrer er det blitt utstilt hvert 30te år. Med det blotte øie skimter man omrisset av en figur, hodet, kroppen, de folde hender, men det er ikke noen skjønnhet i det. I 1898 blev det da fotografert, og vidunderet kom frem. På selve platen viste der sig et positivt fotografi — altså er det på likklædet det negative. — Hvordan? Antagelig strålene fra det balsamerte legeme. Nu så man Jesu ansikt, opsvulmet, med sår, blodbestenkt, håret i uorden — men skjønt! Det er noe ubeskrivelig gripende. På dets ekthet er det ikke mulig å tvile. Pave Pius XI, en av de lærdeste i hele påverekken, tviler heller ikke. — I 1931 blev det atter fotografert med alle nutidens videnskapelige hjelpemidler. Hele legemet er merket av sår og piskeslag. — Her kan man ikke si annet enn dette: Det var en sjelden opplevelse, hele det skjønn foredrag. — Efterpå sel-skapelig og hyggelig samvær som sedvanlig. Men det som gikk foran var usedvanlig, — et minne for livet.

B. S.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri — Oslo.

ERINDRINGSLISTE:

St. Vinsensforeningens møter i november:

Søndag 14/11 etter hjem. i St. Olavs pr. gd.

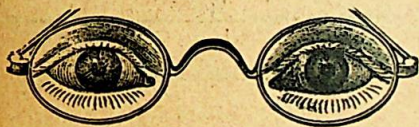
St. Elisabethkongregasjonen har patronatfest fredag 19. nov. kl. 19.30. Billetter a kr. 2.50, som må kjøpes på forhånd, innen onsdag 17. nov., fåes hos Dominikanene, St. Halvards prestegård og på St. Josephs Institutt. Ingen utlodning. Sang av fru Karen Sundt, akk. av frk. B. Kjelstrup. Bølgelengde X. Alle katolske fruer og katolske menns hustruer er hjertelig velkommen.

A. Germetens Effi.

Indeh. Wilh. Thielemann

Stort utvalg i pølsevarer og pålegg mange spesial-fabrikater

Grønland 6-8
Telef. 80255.
Filial. Pilestr. 7
Telef. 10738.

J. SOLBERG HANSEN

Strandgt. 1. inng, Torvet.

Tannlæge

I. Schiørn-Myklebust

Majorstavn. 38. Telefon 69040
9-1, 4-7. Lørdag 9-2
Røntgen.

**Elektrisk materiell
og apparater**

Østlands Elektrisk

FREDRIKSTAD

Kristiania Meieribolag

De blir tilfredsstillet nå De kjøpe melk, fløte, smør og ost hos oss.

Ungdomsdagen 1937

Oslo Katolske Ynglingeforening innbyr all katolsk ungdom, gutter og piker, til ungdomsdag søndag 14. november.

PROGRAM:

Kl. 8.15: Sangmesse i St. Olavs kirke.

Felleskommunion for St. Teresiaforeningen, St. Olavs gutteklubb, Mariakongregasjonens ungdomslag og Oslo Katolske Ynglingeforening. Ynglingene synger på koret.

Efter messen felesfrokost for samtlige. 50 øre.

Kl. 10.30: Levitmesse i St. Olavs kirke.

Preken av Hs. Hoiærv. Biskopen. Ynglingenes sangkor fremfører St. Dominikus' messe. Offertorium: Cantate Domine. Ved orgelet organist Wolfgang Olafsen.

Kl. 17.00: Festmøte for St. Teresiaforeningen og St. Olavs gutteklubb. Bevertning. Film. Entre kr. 0.25.

Kl. 19.00: Festandakt i St. Olavs kirke.

Ungdomspreken av mgr. Irgens. Ynglingene synger på koret.

Kl. 20.00: Festmøte for M.U.L. og O.Y.K. Tale av pater Boers. Selskapeleg samvær. Musikk. Kr. 1.50.

Styret i O.K.Y.

Småskrifter

til

Sannhetens forsvar

utgitt av

St. Olavs Forbund

- No. 1. Er det hederlig?
- < 2. Er det sandt?
- < 3. Kirken og bibelen.
- < 4. Hvem skal fortolke bibelen?
- < 5. Fra Protestantismen til Moderkirken.
- < 6. Spørsmål om Moderkirkens tro og lære I.
- < 7. Kirken og de sociale spørsmål (Biskop Mangers Hyrdebrev 1937).

Fåes gratis ved alle norske katolske kirker.

Grønlands Elektr.forretning Aut. Installatør

Grønland 32

Telf. 82560

Elektr. anlegg
Lysekroner — Radio
Komfyre m. m. m.

Tannlæge Georg Jæger D. D. .S RØNTGEN

Kontortid 9-1, 4-7. — Lørdager 9-2
Bygdø Alle 58 II
Telefon 69 190